

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

— Για πολύ ήλιθιο μὲ νομίζεις... Ἦθελα μόνο νὰ μάθω, ἂν τὸ εἶγες Ἀλημονήσει... Ἡ γυναίκα ἐκείνη ὠνομαζότιν κυρία Δαγκλάρ...

— Ὁ Σανσέλιο ἐβγάλε μιά κραυγή, κι ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, νικημένος. Δὲν τόλμησε ν' ἀρνηθῆ.

— Ὁμολογῶ ὅτι ὅλα αὐτὰ εἴναι ἀληθινὰ, Βενεδέττο! μουρμούρισε. Ἡ σκηνή, μάλιστα, τὴν ὁποία μοῦ θυμίζεις, εἶνε ἀπ' τὶς πρῶτες ἐλευθέρης τῆς ζωῆς μου...

— Θέλωσες νὰ μὲ σκοτώσης, τότε, ἔ;

— Ἄς μὴ μιλοῦμε περὶ γιὰ τὰ περασμένα! τὸν διέκοψε πάλι ὁ Σανσέλιο. Ἄς ἔρθουμε, σὸ παρόν!... Τί θέλεις ἀπὸ μένα!... Ὅλα μπορῶ νὰ τὰ κάνω, γιὰ νὰ σὲ διευκολύνω... Μόνο, πρόσεξε μὴ ζητήσεις ἢ μὴ πῆς κάτι, τὸ ὅποιο νὰ θίγῃ τὴν τιμὴ ἐκείνης, ἢ ὁποία θρῖσκειται μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι!... Σὲ σκοτώνω στὴ στιγμή!

Ὁ Βενεδέττο μόρφασε ἀπαίσιος. Καί μ' ἔκφρασε διαβολικὴ ἀπὸ πρόσωπό του, εἶπε:

— Καλὰ... Συμμορφώνομαι καί μ' αὐτὸ, ἀφοῦ μοῦ τὸ ἀπαγορεύεις... Τουλᾶχιστον, κάθησε ἐκεῖ καὶ γράψε αὐτὰ πού θὰ σοῦ ὑπαγορεύω!

Περίεργος ὁ Σανσέλιο, πῆρε κονδυλοφόρο καὶ χαρτί, καὶ κᾶθησε σὸ τραπεζί. Ὁρθῖος ὁ Βενεδέττο πλάι του, ξανάει:

— Λοιπόν, γράψε: «Στις 24 Φεβρουαρίου 1849, ὁ κακοῦργος Βενεδέττο, δραπέτευσας ἀπ' τὰ κάτερα τῆς Τουλῶν, δολοφόνησε τὴν μητέρα του κυρία Δαγκλάρ...

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ τὰ φριχτά, τὰ ὁποία μοῦ ζητᾶς νὰ γράψω; διέκοψε ὁ Σανσέλιο, σκρίτσοντας.

— Σὲ παρακαλῶ, σὲ διατάσσω μάλιστα! ἐπέμεινε ὁ Βενεδέττο. Γράψε αὐτὰ πού σοῦ λέω, καὶ θάλε γιὰ ὑπογραφή τὸ ὄνομά σου ἢ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλοτε σοῦ ἀρέσει!... Θὰ σὲ πληρώσω γενναίᾳ!

— Κάποια ἀτίμια πάλι μαγειρεύεις! οὐρλιασε ὁ Σανσέλιο. Δὲν φαντάζομαι, ὅτι εἶται γιὰ τὸ τίποτε ζητᾶς νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν ἑαυτὸ σου τόσο φριχτά!... Ὅχι!... Δὲν γράφω τίποτα!...

Κράτησε τὰ αἰσχρὰ χρηματὰ σου, γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου!

Καὶ πῆταξε μακριὰ τὸν κονδυλοφόρο του.

Ὁ Βενεδέττο κτρίνισε ἀπ' τὴ λύσσα του, κι' ἀπ' τὴν παραφορὰ του.

— Ἡ γράφει αὐτὰ, μούγκρισε, ἢ θὰ δημοσιεῖσαι τὶς ἀδριανὲς ἐφημερίδες τὸ ἔξης; Ἀὐτὴ πού ὀνομαζέται Ζάν Ζιλὸ, εἶνε πραγματικὰ ἢ...

Οὐρλιασε τώρα κι' ὁ Σανσέλιο καὶ ρίχτηκε νὰ πνίξῃ τὸν παλῆτό του σὺντροφο. Λιγὸλεπτὴ ἀγρία πάλη ἐπικυλοῦθηκε...

Ἄλλὰ σταμάτησαν σὲ μιά στιγμή, οἱ δύο ἀντίπαλοι. Ὁ καθένας τους

νοσηλεύει καὶ σήμερα συνταγματάρχης τῆς χορηγίας καὶ ἀριστοῦ, καὶ τὸν ἐπίον ἐξοτε γένεωσι καὶ φίλοι, καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια μὲ ἐπέδειξεν ἐνταλμὸν ἀλλήλων, διότι δὲν εἶχε πληροῦν τὸν φρόν ἐπιτηδεύματος! Κόσκιον ἐγὼ!

— Ἄφρον, εἶπα εἰς τὸν κ. Ἀριστοῦ, ἢ θὰ πληρώσω.

— Μὰ δίνεις τὸν λόγο σου;

— Σὺ τὸν δίδεις... Ἄλλοτε ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο τὸ μόνον πρᾶγμα πού εἶχε νὰ τοῦ δώσει.

Τὴν ἐπιμένει, βίαται καὶ ἐπληρώσει τὸν φρόν, ἢ βίαται καὶ ἐπληρώσει καὶ τὴν παραμένει μὲν ἀπὸ διαργόρος εἰς τὸ ὑπογεῖον τῆς δικαιοσύνης!

εἶχε κάποιο σκοπὸ ἀκόμα νὰ ἐκπληρῶσῃ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀλλολοφαχτοῦν...

— Γράψε το! μούγκρισε ὁ Βενεδέττο. Δὲν τὸ χρειάζομαι γιὰ κάτι πού μπορεῖ νὰ θλάσῃ ἐσένα καὶ τοὺς δικούς σου!... Στὸ ὄρκίζομαι!

— Ἄτιμε! μούγκρισε κατάχλωμος κι' ὁ Σανσέλιο. Ποῖος πιστεύει τοὺς δικούς σου ὄρκους;

Ἔσκυψε ὁμοῦ τὸ κεφάλι του ὑπάκουα, ἔγραψε τὶς λίγες ἐκείνες ἀνιγματικὰς φράσεις, τὴν ὑπόγραψε μὲ τὸ ὄνομά του μηχανικὰ, καὶ τὶς ἔδωσε στὸν Βενεδέττο. Ἐκείνος χαμογελῶντας κρυφὰ καὶ διαβολικὰ, ἔβαλε τὸ χαρτί στὴν τσέπη του, πῆταξέ τρεῖς χιλιόφραγκα ἀπάνω τὸ τραπεζί, καὶ ἔτρεξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ Σανσέλιο λέγοντάς του:

— Νὰ, πάρε τὰ χρηματὰ αὐτὰ!... Βλέπεις ὅτι καλοπληρώνω, ἕσως μοῦ φαίνεται χρήσιμοι σὲ καί!

Ὁ Σανσέλιο ἔμεινε κεραυνοπληκτός... Ὅλες αὐτὲς ἡ σκηνὲς τοῦ φαινότουσαν ὑποπτες... Ἐκρῖθαν κάποιο κίνδυνον φριχτὸ... Τὸ μισολὸ του πετάχτηκε ἀμέσως στὴ λατρευτὴ του Ζάν...

— Θεέ μου, πρέπει νὰ τὴν πάρω καὶ νὰ φύγωμε ἀμέσως! μουρμούρισε μὲ τρόμον. Κάτι τὸ τρομαχτικὸ μὰς ἀπειλεῖ καὶ τοὺς δύο... Ἐμπρός!... Δρόμον ἀμέσως, γιὰ τὴν Ἀμερικὴ!... γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὁποῦδήποτε ὑπάρχει ἀσφάλεια, ἐπὶ τέλους!

Κατέθηκε λαχανιασμένος τὶς σκάλες... Ἐπίστισε σὸ δωμάτιο πού ἔμεινε ἡ Ζάν... Σκούνησε τὴν πόρτα, ἢ ὁποία θρέθηκε ἀνεζήγητα ἀνοικτὴ...

Κι' ὀρμώνας μέσα, εἶδε ἀνατρηχισμένους κι' ἐξάλλοι, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του εἶχε ἐξαφανισθῆ!

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ὁ Γκοντράν κι' ὁ Ἐλπιδοφόρος χειροπιαστοὶ καὶ μὲ τὴν αἰσιοδουξία τῆς ἀνθισμένης νεότητός των, περπιτοῦσαν ἀγά-ἀγά στὴ δεινροστοχία τὸν Ἠλυσίων. Ρέμβαζαν. Ἡ γλυκεῖα νύχτα τοὺς ἔκανε νὰ σωπαῖνον.

Ἐξαφνα κάποιος μακρυνός κι' ὑπόκαφος πυροβολισμός, ἔκανε καὶ τοὺς δύο νὰ σκρῖθῃσον.

— Ἀκουσε; ψιθύρισε ὁ Γκοντράν.

— Κάτι θὰ συμβῆται! ψιθύρισε κι' ὁ Ἐλπιδοφόρος.

Ὄρμησαν πρὸς τὴν κατεῦθον τὸ πυροβολισμοῦ. Σὲ λίγο, ἐκεῖ στὴ ρίζα κάποιο δένδρου, ἐσχάρισαν ἐσπλωμένο τὸ πῶμα μιάς γυναίκας...

Με λίγα ὀρμητικὰ πηδήματα ὁ Ἐλπιδοφόρος ἔφτασε σὸ πῶμα, γονάτισε κι' ἔμπηξε μιά κραυγὴ ἀγωνίας. Στὸ πρόσωπό της εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν ἀγαπημένην του Ζάν Ζιλὸν... Μιά νεκρὴ χλωμόδεα ἀπλανόταν στὴν ὄψη τῆς καὶ πλάι τῆς θρῖσκόταν ἕνα μικρὸν περίστροφο, κομμὸν ὡς καλλιτέχνημα!

Πιὸ χλωμός ἀπ' τὴν ἀνασθητὴ κοπέλλα ὁ Ἐλπιδοφόρος, τὴν ἀπαε στὴν ἀγκαλιά του... Κύτταξε ὑστερα γύρω του ὡς τρελλός, προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ κανένα ὄμαζι στὴ λεωφόρον...

— Ἡ Ζάν Ζιλὸ εἶνε! ψιθύρισε κι' ὁ Γκοντράν, σκῦβοντας ἀπάνω ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς νεκρῆς, ἀνατρηχισμένος. Πῶς θρέθηκε ἐδῶ!... Γιατί ν' αὐτοκτοῖσῃ;

— Θὰ ξεψυχήσῃ στὴν ἀγκαλιά μου, ἂν μείνωμε περισσότερον ἐδῶ!... Ἐσφαλῶς ἔξαλλος ὁ Ἐλπιδοφόρος, ἴλαμε λοιπὸν σὸ σπῆτι μου, ἔστω καὶ μὲ τὰ πόδια!... Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ ἐρωτήσεις!

Τὴν ἔσφιξε περισσότερον στὰ μπράτσα του κι' ἄρχισαν νὰ τρέχον, ἔφταναν σὸ σπῆτι τοῦ Ἐλπιδοφόρου, σήμαναν καὶ δίγως νὰ ἀπαντήσουν σὸν κατάπληκτον θυρωρὸ πού τοὺς ἐρωτῶσε σχετικὰ, τράβηξεν κατ'

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ἡ Σπανόλα (Ἔργον τοῦ Ἀγγλοῦ ζωγράφου Σ. Μπαρράκε)

εϋθείαν στην κρεββατοκάμαρα και ξάπλωσαν τή νέα στο κρεβάτι...

— Νοιώθω πώς δεν είμαι καθόλου καλά ! μουρμούρισε ο Έλπιδοφόρος στον Γκοντράν. Άλλά δεν θα λιγοψυχώ...Θα σώσω την αγαπημένη μου!... Μήπως τρέμουν τυχόν τὰ χέρια μου, Γκοντράν ;

— Όχι, φίλε μου ! απάντησε εκείνος. Καί θα τή σώσης, γιατί είσαι τέλειος χειρουργός !

— Άνοιξαν τὸ φέρεμα τῆς νέας καί δέκριναν αὐτὸ γυμνὸ στῆθος τῆς μιά μικρὴ κόκκινη πληγὴ κοντὰ στὸν ἀριστερὸ μαστό.

— Δὲν πειράχτηκε εὐτυχῶς ἡ καρδιά ! μουρμούρισε μὲ λαχτῆρα ὁ Έλπιδοφόρος.

Τρέμοντας ὕστερα μηχανικῶς, μα οἴγουρα σάν αὐτόματα πήρε τῆ χειρουργικὴ ἐργαλειοθήκη του, ἔπληνε τὴν πληγὴ μὲ αντισηπτικὰ φάρμακα κι' ἔβγαλε τὴ μικρὴ σφαίρα μὲ τὴν εἰδικὴ λαβίδα... "Υστερα, σκεπάζοντας τὴ λιποθυμὴ ἀκόμα νέα, φώναζε τὴν κυρία Καραμάν καί τῆς εἶπε:

— Θὰ καθίσεις κοντὰ στὸ κρεβάτι καί θὰ ἐπιτηρήσῃ σάν ιστορική νοσοκόμος τὴ λιποθυμὴ αὐτὴν κοπέλλα!... Θέλω να μὴ μῆθε κανεὶς, τὴν παρουσιάει τῆς ἐδῶ κωδῶς καί τις λεπτομέρειες τῆς ἀπολείρας τῆς αὐτοκτονίας τῆς !

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, κύριε ὑπὸ κῆρῃ ! ψιθύρισε μὲ συμπόνια, ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γυναικίκα.

— Ἀς ἀφήσουμε τώρα τὴν Ζάν στὴν λιποθυμίαν τῆς, κι' ἄς ξαναγυρίσουμε στὸν Σανσέλιο. Ποιά σχεδὸ ὄπρηξε μειαζὺ αὐτοῦ καί τῆς κοπέλλας, ὥστε να τὴν λατρεύτῃ τόσο πολὺ ;

"Ήταν, ἀπλοῦστατα, κὸρη του !

Ναί, ὅπὸ συνθήκες ἀπίστευτες σχεδὸν — συνθήκες κανονισμένους μυστηριώδους ἀπὸ τὴ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων — ὁ Σανσέλιο ἀντάσκει τὸ Μόναχο τῆς Γερμανίας τῆς φτωγῆς ἐκείνης νέας, τὴν ὅποια εἶχε ἀποπλανήσει στὴ Γαλλία, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἱερέας !

Ὁ Σανσέλιο θρήνησε τὸ Μόναχο, γιατί εἶχε καταφέρει ἐκεῖ μετὰ τὴν δραπέτευσί του, μαζὺ μὲ τὸν Βενεδέττο, ἀπ' τὰ κάτεργα τῆς Τουλῶν. Ἄλλὰ κ' ἡ ἀτυχὴ ἐκείνη νέα, ντροπιωμένη μπρὸς τοὺς οἰκείους τῆς καί τοὺς γνωστούς τῆς, ἀναγκάστηκε νὰ ἐκπατριθῆ καί νὰ καταφύγῃ στὸ Μόναχο.

Ἐκεῖ συναντήθηκαν ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ὁ θύτης καί τὸ θύμα του. Ξεμυχοδὸς ἡ δύστυχη γυναικίκα, τοσκιωμένη ἀπ' τὴς στερήσεις, ἀλλὰ συγχώρησε τὸν Σανσέλιο πρὶν πεθάνῃ, καί τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν κὸρη τῆς, τὴν κὸρη των, τὸ παιδί των, Ζάν Ζιλντ, γιὰ νὰ τὸ προστατεύσῃ !

Ἐπὶ χρόνια ὀλόκληρα ὁ Σανσέλιο, ἐργαζόμενος σάν σκυλλί γιὰ νὰ ἀναθρέψῃ τὴν ἀγαπημένη του Ζάν Ζιλντ χωρὶς ποτὲ νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ ὅτι ἦταν κὸρη του. Κι' ἐκείνη πάλι τὸν ἀγαποῦσε καί τὸν σεβόταν σάν προστάτη τῆς, μὲ τρυφερὴ στοργή, δίχως νὰ ξέρῃ ὅτι ἦταν πατέρας τῆς...

Καί τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ἀγῶνων, θυσιῶν, κι' ἀφοσιώσεως τυφλῆς, ἔκανε γιὰ μιά στιγμὴ ὁ φτωχὸς Σανσέλιο τὴ λατρευτὴ του κὸρη !

Τοῦ ἔρχονται κατὰ σάν τρέλλα... "Ἔρρε δολιχλῆρες ἔτρεχε μέσα στὴ σκοτεινία, ἀναζητῶντας τὴν κὸρη του... Ὀλόκληρη ἐπίσης τῆς ἀπομένη ἡμέρα, τὴν ἀφιέρωσε σὲ μάταιες κι' ἀγωνιώδεις ἀναζητήσεις, δίχως νὰ φάῃ ἢ νὰ πῆ τὸ παρανικρό... Καί, τέλος, τῆ δευτέρῃ ἡμέρᾳ τὸ πρωί, ἡ μοῖρα καί τὰ ἐξαντλημένα καί κλονισμένα ἀπ' τὴν κοῦρσαι πόδια του, τὸν ὠδήγησαν μπρὸς στὴν κατοικία τοῦ Έλπιδοφόρου...

Σκίρτησε ὁ ἀτυχὴς Σανσέλιο, μόλις θρήνησε μπροστὰ στὸ σπῆτι τοῦ κόμητος Μοντεχρήστου... Κίνησε πυρετώδης παρετηρήσει ἐκεῖ... Ὑπέρτες ἔμπαιναν κι' ἔβγαζαν, σκυθρωποί καί πολυάλογοι καί ἀμάεια διάφορον φίλων τοῦ Έλπιδοφόρου σταματοῦσαν μπρὸς τὴν μεγάλην πύλιν τοῦ μεγάρου...

— Τί νὰ συμβαίνει, ἀρὰ γέ ; ἀναρωτήθηκε ὁ Σανσέλιο, θλιπόντας τὴν κίνησι αὐτή.

Πληθαίνει νὰ πληροφορηθῆ καλύτερα. Μὰ ἐνοίωσε κάποιο χέρι νὰ χουφτώνῃ σπασμωδικὰ τὸ μπράτσο του, καί στρέφοντας ἀντικρῶς κατάλαλε τὸν Γκοντράν...

— Μπᾶ, λάθος ἔκαμα ! μουρμούρισε ὁ Γκοντράν, κутτωντας προσεχτικὰ τὸν Σανσέλιο. Νόμισα πῶς...

— Νομίσαιτε πῶς εἶμαι γνωστὸς σας ; εἶπε λαχταρισμένος ὁ Σανσέλιο. Δὲν γλαστῆκατε, κύριε... Πολλὰς φορὲς μὲ ἔχετε δεῖ, ὡς τώρα, νὰ τριγυρίζω σ' αὐτὸ τὸ μέγαρο ἐδῶ... Τὸ θεωροῦσα ἄλλοτε ὑποχρέωσι μου ἱερῆ, νὰρχομαι καί νὰ βλέπω, σάν σὺ προσκυνοῦμαι, τὸ σπῆτι αὐτό, ἀπὸ ὅποιο μείνει ὁ κόμης Μοντεχρήστους μὲ τὸν γιουό του ! Ὑποχρέωσις εὐγνωμοσύνης μὲ σὺδέει μαζὺ του κι' ἐυχαρίστωσι θὰ θυσίασῃ τὴ ζωὴ μου, ἀν ἐπρόκειτο να τοὺς φανόταν νόμισμα αὐτό...

Ὁ Γκοντράν κούταζε ἐξακολουθητικὰ μ' ἐπιμονή, τὸν ἀπροσδόκητο αὐτὸν σὺμμαχο.

— Ἐλάτε μαζὺ μου ! τὸ εἶπε μὲ λαχτῆρα. Πρόκειται γιὰ κατὶ τὸ ἀφάνταστα σοβαρό... Κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ Έλπιδοφόρου, καθὼς κ' ἡ ζωὴ μιάς νέας πολὺ ἀγαπημένης του !

Ἐγχνώντας προσωρινὰ τὴν ἀγλύκαντὴ πίκρα τοῦ ὁ Σανσέλιο, ἀκούληθηκε τὸν νεαρὸ φίλο τοῦ Έλπιδοφόρου. Σταμάτησαν σὲ μιά παράμερη γυναικίκα τοῦ δρομοῦ, κι' ὁ Γκοντράν λαχναριασμένους ἄρχισε νὰ λέη:

— Σήμερα κατὰ τὰ ἐξημερώματα ἦρε στο σπῆτι μου μιά νέα, τὴν ὅποια ἀγαπῶ... ἀπὸ καιρὸ τώρα !... Λέγεται δεσποινίς Κάρμεν Λαρσανζύ... κ' εἶνε κὸρη τοῦ γνωστοῦ τραπεζίτου. Λωμῆ σάν πεθαμένη, τρέμοντας ὀλόκληρη καί δακρυσμένη, μού ἔξωμολογήθηκε πράγματα φριχτὰ... Μοῦ ἀποκάλυψε πρῶτα, ὅτι δὲν εἶνε κὸρη τοῦ Λαρσανζύ, ἀλλὰ ἐρωμένη του !... Ναί, ὁ ἀτίμος καί θαυθύλουςτος αὐτὸς τραπεζίτης, ὀνομαζόμενος Δανγκλάρ ἄλλοτε...

Ὁ Σανσέλιο κιντρίνεσε σάν λεμόνι, στὸ ἀκουσίαν τὸ ἀπαίσιο αὐτοῦ ὄνοματος. Δὲν μίλησε ὅμως, παρὰ κάρφως γλαρὰ τὰ μάτια του στὸν Γκοντράν, περιμένοντας τὴ συνέχειν. Κι' ἐκεῖνος, δίχως νὰ προσέχη τὴ συγκίνησι τοῦ συνομιλητοῦ του, ἐξηκούληθηκε:

— Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Δανγκλάρ Λαρσανζύ εἶχε ἄλλοτε γιὰ μαγερίσινα μιά ὡμορφὴ γυναικίκα μ' ἕνα κοριθακί... "Ἐκφυλὸς καί παληάνθρωπος καθὼς ἦταν, ἀνάγκασε τὴ μαγερίσινα νὰ γίνῃ ἐρωμένη του... "Υστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἐκείνη πέθανε ἀπὸ κρυολόγημα, ἀλλὰ ὁ Δανγκλάρ κράτησε μαζὺ του τὴν κὸρη τῆς, καταχράστηκε μιά νύχτα τὴν ἀθωότητά τῆς, καί τὴν ἔκανε κι' ἐκείνη ἐρωμένη του !...

...Ἐκτὸ συνέβαιεν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, καί στὴ Φλωρεντία... Ἐκτὸ, μὲ ἀπειρες ἀτιμίες, εἶχε κατορθώσει νὰ πλουτίσῃ ἀφάνταστα ὁ Δανγκλάρ κι' ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πάλι στὸ Παρίσι... Πῆρε λοιπὸν τὸ ψευδώνυμο Λαρσανζύ, γιατί εἶχε κάποτε διαπράξει πολλὰ ἀτίμα ἐγκλήματα στὸ Παρίσι, ὡς τραπεζίτης πάλι, κ' ἦρε κι' ἐγκαταστῆθηκε ἐδῶ... Πρὸ καιροῦ, γνώρισα τὴν δὴθεν κὸρη του Κάρμεν καί τὴν ἀγάπησα δίχως νὰ ξέρω ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἐχῆ ἐρωμένη του !

...Σήμερα λοιπὸν τὸ πρωί, ἡ Κάρμεν δακρυσμένη, μού ἐξωμολόγηθηκε αὐτὸ τὸ ἀβέλγα ἀμαρτῶλο παρελθόν καί παρόν τῆς... Ἄλλὰ μού ἀποκάλυψε ἐπίσης ὅτι κρυφακούγοντας προχθὲς τὴ νύχτα, ἀντελήφθη τὸν ἀτίμο Δανγκλάρ Λαρσανζύ, νὰ μιλήσῃ κρυφὰ μὲ κάποιον, τὸν ὅποιον ὀνόμαζε ἄλλοτε Φραγιάν, ἄλλοτε Βενεδέττο, καί ἄλλοτε Καβαλκάντι, ἐνῶ ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο αὐτὸ πού εἶχε τὰ τρία αὐτὰ διάφορα ψευδώνυμα...

Ὁ Σανσέλιο θλαστήθηκε φριχτὰ καί συκλονίστηκε ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλα του:

— Ὑψιστε Θεεὶ ὀυρλιαξέ κατόπιν. Πάλι αὐτοὶ οἱ δύο ἀνασάνδες θρήνηκαν μπροστὰ μου ;

— Τοὺς ἔσερις ; ἔκανε κατὰπληκτος ὁ Γκοντράν.

— Ἐξακολουθήσατε, κύριε ! περιωρίστηκε νὰ πῆ ἔσερα, ὁ φτωχὸς Σανσέλιο, σκυλοκίοντας τὸν ἱδρωτὰ τοῦ μετώπου του. Ἐξακούληθησε !... Κατὶ τὸ ἀπαίσιο μυρίσιμα ἐδῶ !

Ὁ Γκοντράν κούταζε παράνενα τώρα, τὸν Σανσέλιο. Δὲν ἐνοίωσε ὅμως τὸν καιρὸ καί τὴ διάθεσι νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Τὸν ἔβιαζε κι' αὐτὸν τόσο πολὺ ἡ κατεπίγουσα ἀνάγκη νὰ τελειώσῃ τὸ ὄργηρωτερο, ὥστε ἐξακολουθήσῃ τῆς ἀποκαλύψεσι τοῦ γοργοῦ καί λαχναριασμένους:

— Λοιπὸν, ἡ Κάρμεν ἀκούει τὸν ἀπαίσιο διαθορέα τῆς, νὰ μιλήσῃ μαζὺ μὲ τὸν Βενεδέττο προφυλαχτικὰ, καί νὰ σχεδιάζων κατὶ τὸ ἀπαίσιο: "Ἐχοντας κ' οἱ δύο τους κάποιο παλιὸ καί ἀσθοντο μῖσος κατὰ τοῦ κόμητος Μοντεχρήστου, ἀποφάσισαν νὰ τὸν χτυπήσουν κατὰκρυβὰ κάνοντας δυστυχιωμένον τὸν γιουό του Έλπιδοφόρο!... Θὰ τοῦ ἀρπαζάν μιά νέα, τὴν ὅποια ὁ Έλπιδοφόρος κυριολεκτικῶς λατρεύει, ἄσθερναν καί τὸν ἴδιο σὲ καμιά παιγία, καί θὰ τοὺς σκότωναν καί τοὺς δύο κατόπιν, ἀσπλάχνοντες ἄδισταχτα !

...Ἡ Κάρμεν τότε ἀνατριχιασμένη ἀπὸ αὐτὰ πρὸ κρυφάκουγε, θέλησε νὰ τρέξῃ καί νὰ μὲ εἰδοποίηση νὰ προφυλάξῃ τὸν φίλο μου ἀπ' τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε... Ἀπ' τὴν ταραχὴ τῆς ὅμως, ἔκανε κάποιο θορύβου, προδόθηκε κ' οἱ δύο ἀπαίσιοι συνένοχοι ὄρμησαν στὸ δωμάτιό τῆς—πλαῖν ἀκριβῶς—τὴν ἔδεσαν καί τὴ φέμισαν... Τὸ σχέδιό τους πέτυχε δυστυχῶς: Χθές, ὁ Βενεδέττο μεταφιεσιμένος, κατάρωθους νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ μέγαρο τοῦ Έλπιδοφόρου ὡς ἱατρός...Ἐγενέσασε τοὺς ὑπέρτες, ἔστειλε τὴν κυρία Καραμάν νὰ πάρῃ θῆθεν κατὶ φάρμακα γιὰ τὴν πληγὴ τῆς νέας καί κατόπιν παρέουρε καί τὴν ἐυκόλοιστη αὐτὴ νέα ὡς κάτω στὸ ἀμάξι του, θῆθεν γιὰ νὰ τὴν πᾶσι τὸν νοσοκομείω γιὰ ἐπιμελεστέτερα ἐξέταση... Γιὰ νὰ τὴν πεισθῆ δέ, τῆς ἔδειξε κάποιο βαχτυλίδι, τὸ ὅποιο ἀνήκε στὴν οἰκογένεια Μοντεχρήστου καί τὸ ὅποιο — ἀγνωστο πῶς — εἶχε κατορθώσει πρὸ ἡμερῶν νὰ κλέψῃ ἀπ' τὸν Έλπιδοφόρο !

...Μόλις πληροφορηθήκα τὴν ἀρνηγί καί τὴν ἀπαγωγί τῆς ἀγαπημένης του ὁ Έλπιδοφόρος, ἔγινε σάν τρελλός... "Ὅλο τὸ θράβυ θῆς, κ' ἔδη τὴν νύχτα ἀναστασάσαμε τὸν τόπο ψάχνοντας γιὰ τὴν Ζάν Ζιλντ...

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ὁ περίφημος Γάλλος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Κάρρη Μπάρ.